

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - Postgiro 6 41 93 72

Aalborg 16.02.90

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
Generaldirektorat for konkurrence
200, Rue de la Loi
1049 Bruxelles, Belgien

Sag nr. IV/33.354 - Laserdisken

Jeg har modtaget det tilsendte svar fra Videogramdistributørforeningen v/Johan Schlüter. Jeg accepterer Johan Schlüters forklaring, og det er heller ikke min opfattelse, at FDVs forretningsmetoder behøver yderligere undersøgelse.

Jeg har respekt for en stor del af FDVs indsats på det danske videomarked og navnlig kampen imod ulovlig kopiering og distribution af de ulovlige kopier. Som nævnt i klagen er det heller ikke mit ønske, at FDV straffes for eventuelt uoverlagte overtrædelser. Det er alene mit ønske at sikre den fri omsætning af de lovligt udgivne videogrammer i Danmark og sikre en ophavsretslov, som er i overensstemmelse med Berner-konventionen og i overensstemmelse med EØF-Traktatens ånd og bogstav.

Mit klagepunkt imod FDV er alene deres brug af Ophavsretslovens § 2 til at holde de øvrige medlemslandes videoudgiveres produkter fra det danske marked for dermed reelt (om ikke formelt) at opnå et monopol i Danmark. FDV har indtaget den holdning, at § 25 ikke har med filmværker at gøre, og at alle tænkelige elementer blev belyst i sagen mellem Warner Bros/Metronome og Erik Viuff Christiansen.

Heri er jeg ganske uenig, og dette er mit klagepunkt. Jeg vil tillade mig at påpege, at sagsfremstillingen i omtalte sag ikke var fuldstændig. Dette vil jeg fremhæve i to væsentlige punkter, som ikke på noget tidspunkt blev belyst.

§ 2 skelner ikke mellem salg, udlån og udleje. Det fremgik af sagsfremstillingen og sagsbehandlingen, at der var tale om en særlig eneret til udlejning.

Og

§ 2 skelner ikke mellem videogrammer og andre handelsvarer. Det fremgik af sagsfremstillingen, at der var tale om en særlig lovgivning for videogrammer.

Jeg deler også Johan Schlüters opfattelse af, at det ikke er rimeligt at belaste foreningens økonomi med en længere tilbagevisning af den juridiske argumentation omkring § 25. Det må være op til domstolene at fastslå, om definitionen i § 1 af et filmværk som et ophavsretsbeskyttet kunstnerisk værk er en fejl og derfor ikke kan bruges i relation til § 25.

LASERDISKEN

Jeg vil blot henlede Kommissionens opmærksomhed på, at såfremt § 25 ikke omfatter almindelige ophavsretsbeskyttede værker i form af handelsvarer, sådan som § 1 har defineret, så vil Ophavsretsloven i Danmark kunne benyttes til at forhindre ENHVER form for frihandel mellem handelsvarer, der ikke er bøger eller musikværker.

Det er Ophavsretslovens hensigt at beskytte enhver ophavsmands uangribelige eneret til en vare/værk/produkt uden stillingtagen til den kunstneriske værdi i øvrigt. Det er ligeledes fælles for ophavsretslovene i de lande, der er koordineret gennem Bernerkonventionen og Verdenskonventionen, at denne ret er konsumeret, når varen-værket/produktet er bragt i omsætning. En lovlig udgivet vare kan frit omsættes.

Den primære klage er rettet imod Den danske Stat, som i 1989 gennemførte en lov, som kan tolkes (og bliver det af kulturministeriet) som en konkurrencebegrænsende foranstaltning i form af et forbud imod omsætning af de øvrige medlemslandes videogrammer i form af udlån og udlejning.

Dette mener jeg er en overtrædelse af EØF-Traktatens artikel 90. Idet FDV er enig med kulturministeriets fortolkning og i øvrigt afviser § 25, bliver også FDVs hovedopgave "at sikre *lovlige* tilstande på det danske marked" til en overtrædelse af EØF-Traktaten, da FDV hermed opfatter omsætningen i Danmark af de øvrige medlemslandes i øvrigt lovligt udgivne videogrammer som ulovlig og dermed grundlag for leveringsnægtelse, retsforfølgelse og erstatningskrav. Dette er illustreret af FDVs adfærd imod Erik Viuff Christiansen og Risskov Bibliotek.

Jeg mener blot, at FDV bør revidere opfattelsen af, hvad der er "ulovligheder på videomarkedet". Jeg vil gerne frafalde enhver klage imod FDV - og i øvrigt frafalde klagen mod Den danske Stat også - såfremt EF-Kommissionen kan give en garanti for, at den nye lovs § 23, stk. 3 skal fortolkes således at:

"ophavsmandens samtykke til udlån og udlejning af et filmværk anses for givet, såfremt udlån og udlejning i øvrigt er tilladt i det land, hvori ophavsmanden har valgt at lade sit filmværk udgive".

Denne fortolkning er helt i overensstemmelse med lovgivningen i de øvrige EF-lande og i overensstemmelse med tidligere udtalelser fra EF-Domstolen.

Det vil være tilfredsstillende, at FDV efterfølgende blev orienteret herom, så FDV kan indrette sine lovhåndhævende aktiviteter herefter. Uagtet, at FDV føler sig som "Nattens Ridder" i en retfærdig kamp mod lovløsheden, så mener jeg ikke, at det er rimeligt, at udenlandske videoudgivere ikke kan få deres produkter omsat i Danmark. Ulemperne herved og dokumentation herfor er fyldigt beskrevet i den oprindelige klage.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen